

11 ΙΟΥΛΟΥ 2009: Η ΑΔΕΛΦΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΔΗΜΩΝ ΒΥΤΙΝΑΣ ΚΑΙ ΑΡΚΑΔΙΟΥ ΚΡΗΤΗΣ

Το Σάββατο 11 Ιουλίου 2009 πραγματοποιήθηκε στη Βυτίνα η δεύτερη φάση της αδελφοποίησης των Δήμων Βυτίνας και Αρκαδίου Κρήτης με την οποία και ολοκληρώθηκε η διαδικασία αυτή. Η πρώτη φάση ξεκίνησε το Νοέμβριο του 2008 με την επίσκεψη στη Κρήτη Βυτινώτικης αντιπροσωπείας με επικεφαλής το Δήμαρχο Βυτίνας με την ευκαιρία των «ΑΡΚΑΔΙΩΝ». Για την υλοποίηση της δεύτερης φάσης πολυμελής Κρητική αντιπροσωπεία από το Δήμο Αρκαδίου έφτασε στη Βυτίνα και φιλοξενήθηκε το διήμερο 10 και 11 Ιουλίου γνωρίζοντας τη Βυτινώτικη ευγένεια και ζεστασιά. Στόχος του σημειώματος δεν είναι η γνωστοποίηση των συμβάντων κατά τη διάρκεια της αδελφοποίησης, τα οποία θα καταγράψει η ΒΥΤΙΝΑ στο φύλλο Ιουλίου – Αυγούστου, αλλά η σημασία του γεγονότος της αδελφοποίησης, που ξεφεύγει από τα στενά πλαίσια των κοινωνικών και πολιτιστικών δρωμένων.

ΤΟ ΑΡΚΑΔΙ

Αφετηρία της όλης ενέργειας αποτελούν τα ιστορικά γεγονότα της μονής Αρκαδίου κατά την Κρητική επανάσταση του 1866 έως 1869 και επίκεντρο η ηρωική μορφή του φρούραρχου της μονής Βυτιναίου Ανθυπολοχαγού Ιωάννη Δημακόπουλου, ο οποίος βρήκε ένδοξο θάνατο υπερασπιζόμενος το μοναστήρι. Το 1866 η Κρήτη για μια ακόμα φορά ξεσηκώνεται ζητώντας την ελευθερία της και την ένωσή της με τη μητέρα Ελλάδα. Στην έκκληση για βοήθεια η μητέρα πατρίδα ανταποκρίνεται και σώμα εθελοντών με επικεφαλής το συνταγματάρχη Πάνο Κορωναίο φεύγει κρυφά για την Κρήτη. Στο σώμα αυτό μετέχει εθελοντικά και ο ανθυπολοχαγός Ιωάννης Δημακόπουλος. Ο Δημακόπουλος ορίζεται φρούραρχος της μονής Αρκαδίου, η οποία ήταν το επίκεντρο της επαναστατικής κίνησης στη περιοχή του Ρεθύμνου. Το μοναστήρι πολιορκείται στις 8 Νοεμβρίου 1866 από 15.000 Τουρκικό στρατό ενισχυμένο με πυροβολικό. Οι υπερασπιστές του μοναστηριού ήταν 254 και 704 γυναικόπαιδα. Τεράστια διαφορά δυνάμεων.

Οι Τούρκοι την πρώτη ημέρα δεν καταφέρνουν πολλά πράγματα. Την επόμενη και μετά από ενίσχυση με μεγαλύτερα κανόνια καταφέρνουν να γκρεμίσουν τους τοίχους του μοναστηριού. Ο Δημακόπουλος αμύνεται μέσα στην αυλή του μοναστηριού χωρίζοντας τους υπερασπιστές σε μικρές ομάδες. Η αυλή του μοναστηριού γεμίζει πτώματα. Ο ηγούμενος Γαβριήλ Μαρινάκης φονεύεται. Ο Κωστής Γιαμπουδάκης ανατινάζει τη μπαρουταποθήκη και θάβει όλα τα έγκλειστα γυναικόπαιδα και τους εισελθόντας Τούρκους. Ο Δημακόπουλος και οι τελευταίοι 114 υπερασπιστές συλλαμβάνονται

αιχμάλωτοι. Καταδικάζονται, παρόλο αιχμάλωτοι, σε θάνατο δια λογχισμού. Οι διασωθέντες ήταν μόνο τέσσερις.

Ο αντίκτυπος του μοναδικού ιστορικού γεγονότος του ολοκαυτώματος του Αρκαδίου μεγάλη. Η Ευρώπη αφυπνίζεται και αναπτύσσεται ένα τεράστιο φιλελληνικό ρεύμα με επικεφαλής τον Ουγκώ, το Γαριβάλδη, τον Τομαζέο, που καλλιέργησαν κλίμα συμπάθειας προς τον Κρητικό λαό και οδήγησε μετά 45 χρόνια στην ένωση της Ελλάδας με την Κρήτη.

Κορυφαία πράξη σε όλα τα γεγονότα η απόφαση του Δημακόπουλου να μείνει μέχρι τέλους και να υπερασπιστεί το μοναστήρι, παρόλο που οι συγκριτικές αναλογίες ήταν δραματικά σε βάρος του, παρόλο που ο Κορωναίος του είχε δώσει το ελεύθερο να αποφασίσει, έμεινε και έπεσε για την ελευθερία της Κρήτης πιστός στις πατροπαράδοτες Ελληνικές αξίες.

Σκοπός του σημειώματος δεν είναι η εξιστόρηση των ιστορικών γεγονότων της μονής Αρκαδίου, αφού αυτά έχουν καταγραφεί με λεπτομέρεια και οι ενδιαφερόμενοι μπορούν να τα μελετήσουν στα ιστορικά συγγράμματα, αλλά να τονιστεί η σημασία της αδελφοποίησης.

Σε ένα ιστορικό γεγονός υπάρχουν δύο βασικοί παράγοντες καταγραφής του. Ο πρώτος είναι η ψυχρή ιστορική διαδικασία, που αναλύει τα γεγονότα, παρουσιάζει τους πρωταγωνιστές και εξάγει τα συμπεράσματα χωρίς συναισθηματισμούς και εξάρσεις. Ο δεύτερος είναι η φήμη, ο θρύλος και η παράδοση, που διατηρείται ως άγραφη μνήμη στο λαό. Και την μεν ανάλυση του ιστορικού μελετά ο ερευνητής και ο ιδιαίτερα ενδιαφερόμενος, η φήμη όμως είναι διάσπαρτη και μέσω αυτής διατηρείται η δράση και το κατόρθωμα διαχρονικά.

Αυτή λοιπόν τη φήμη προσπαθούν να συντηρήσουν οι αδελφοποιήσεις, ώστε να αποδίδεται η τιμή στα πρόσωπα και να παραμένει ζωντανή η μνήμη του μεγέθους της

πράξης αντίθετα στην αλλοτρίωση του χρόνου και στην ισοπέδωση της παγκοσμιοποίησης.

Ο Περικλής εκφωνώντας τον επιτάφιο λόγο προς τιμή των πρώτων νεκρών του Πελοποννησιακού πολέμου και γνωρίζοντας την ανάγκη συντήρησης της φήμης του κατορθώματος των νεκρών τονίζει ότι « ο μεγαλύτερος έπαινος για τους νεκρούς είναι η θύμηση, που ζει στις ψυχές των μεταγενεστέρων όχι τόσο του αποτελέσματος όσο του φρονήματος, διότι των ενδόξων ανδρών κάθε μέρος της γης είναι τάφος». Αυτά τα λόγια του Περικλή εξηγούν εντελώς την πράξη της αδελφοποίησης. Αυτό προσπαθούν να κάνουν ο δήμος της γενέτειρας και ο δήμος της ιστορικής θυσίας του Δημακόπουλου.

Η αδελφοποίηση θα φέρει πιο κοντά τους δύο Δήμους, οι οποίοι με κοινές τελετές θα δαιωνίζουν και θα συντηρούν το θρύλο του φρουράρχου του Αρκαδίου. Θα μεταφέρουν στους επόμενους ζωντανή την απόφασή του να θυσιασθεί για την υπεράσπιση της ιδέας της ελευθερίας, της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, του δικαιώματος να ενεργεί ο άνθρωπος αυτοδύναμα. Αλλά και να προβάλλεται ως πρότυπο σε μια εποχή που όλα αυτά φθείρονται, αγνοούνται και αμφισβητούνται. Σε μια εποχή, που δεν αποδέχεται πρότυπα αλλά καλλιεργεί είδωλα, που η ανθρώπινη αξιοπρέπεια δεν αποτιμάται και πράξεις ηρωικές, όπως του Δημακόπουλου, θεωρούνται περιττές για να μην χαρακτηρισθούν διαφορετικά. Σε μια εποχή που η τηλεοπτικές παρουσιάστριες νομίζουν τους πρωταγωνιστές των ιστορικών γεγονότων τραγουδιστές ή ποδοσφαιριστές (όπως πρόσφατα ακούστηκε από μετέχουσα σε τηλεοπτική εκπομπή να λέει ότι «το μόνο Καραϊσκάκη που γνωρίζω είναι αυτός που έχει το γήπεδο στον Πειραιά»).

Αξιέπαινη ενέργεια λοιπόν όσων είχαν την έμπνευση αυτής της αδελφοποίησης και πιο αξιέπαινη όσων είχαν τη διάθεση να την υλοποιήσουν. Αξιέπαινοι οι δύο Δήμαρχοι και τα Δημοτικά συμβούλια Αρκαδίου και Βυτίνας, τα οποία σε δύο φάσεις υλοποίησαν την αδελφοποίηση των δύο Δήμων κάτω από τη σκιά του Δημακόπουλου, την οποία θα προσπαθήσουν να κρατήσουν όσο γίνεται πιο ζωντανή.

Νιώθουμε ικανοποίηση εμείς οι Βυτιναίοι, διότι για ακόμα μια φορά ο τόπος μας έχει τη δυνατότητα να προβάλλει πρόσωπα, των οποίων η δράση είναι παγκόσμιας εμβέλειας, αφού έτσι χαρακτήρισε το ολοκαύτωμα του Αρκαδίου ο Βίκτωρ Ουγκώ, πρωταγωνιστής του οποίου ήταν ο Βυτιναίος ανθυπολοχαγός πεζικού Ιωάννης Δημακόπουλος.

Παναγιώτης Παπαδέλος

Φιλολόγος

Πρόεδρος του συλλόγου των «απανταχού Βυτιναίων»